

DRUHÁ KAPITOLA

Pohľad na stoly nachystané na servírovanie obeda bol vskutku veľkolepý. Naškrobené obrusy slonovinovej farby visiace takmer po zem zdobili biele cyklámeny a červené ruže umelecky naaranžované na bledozelených smrekových vetvičkách. Popri stoloch boli rozmiestnené vysoké strieborné lampy. Na každom mieste pri stole ležala na štvorci červeného plátna olemovaného zlatou stuhou drobná sladkosť zabalená vo vianočnom papieri. Vedľa vežičiek naleštených pohárov stáli pripravené džbány s rubínovočervenou ovocnou limonádou.

„To je nádhera, Clifford,“ vydýchla Eleanor. „Musím nájsť naše dámy a znova sa im poďakovať. Aj slečne Moorovej. Myslím, že ešte je tu. Tá jej úžasná kvetinová výzdoba hneď každého upúta.“

Keď prechádzali cez vstupnú halu, Clifford zastal a nazrel do starostlivo napísaného zoznamu, ktorý vytiahol z vrečka svojej dopoludňajšej uniformy. „Ešte sme neskontrolovali, či sú pripravené aj tie tri herne. Potom nasleduje miestnosť, kde sa bude podávať občerstvenie, a šatňa pre účastníkov pretekov.“

Eleanor zachvátila menšia vlna paniky, keď ponad Cliffordov lakteť nazrela do zoznamu. „Kristepane, ešte treba previazať stuhami posledné darčeky na rozlúčku, čo hostia dostanú pri odchode. Ako to, do hája, všetko stihneme za...“ Eleanor vytiahla strýkove vreckové hodinky, „dvadsaťpäť minút?“

„Jednoznačne len metodickým a precíznym postupom, mylady.“

„Jednoznačne,“ zamrmlala si popod nos.

Cez okno zazrela koňa zapriahnutého do voza, čo práve zabočil k dlhému radu garáží. „Práve som si spomenula ešte na jednu veľmi dôležitú vec, Clifford. Nezdržím sa dlho.“

Keď zastala pri zadných dverách kuchyne, striaslo ju od zimy, tak si tuhšie pritiahla dlhý sveter. Až potom vyšla von, kde jej v ľadovom vzduchu doslova zamrzal dych. Náhlila sa k vozu a pozdravila chlapíka atletickej postavy, ktorý si práve hodil na plece vrece s uhlím.

„Zdravím, pán Canning, veselé Vianoce. Ako sa vám darí?“

Muž sa obzrel a uprel na ňu prenikavé modré oči zasadené do ostro rezanej tváre. Keď kývol hlavou, z prameňov svetlých vlasov, čo mu vykúkali spod čiapky, sa mu zosypalo trochu uhoľného prachu. „Vďaka, mylady, tak akurát,“ zamrmal. Jeho drsný hlas Eleanor zakaždým pripomenul vrčanie zvierata. Energicky mykol plecom, aby si napravil vrece na chrbte.

„Tuším je to vrece dosť ťažké. Mám požiadať Clifforda, aby povedal Josephovi, nech príde s fúrikom a pomôže vám?“

Canning sa zamračil. „Mám dve zdravé ruky a nič iné nepotrebujem, teda ak ste mysleli toto.“

Eleanor si zahryzla do jazyka a v duchu si položila otázku, prečo príroda mrhá takými peknými črtami tváre na muža, ktorý je taký nevrlý.

„Nie, tak som to nemyslela. Len som vám chcela pomôcť. Aby vám zostalo viac času na návrat domov, stihli ste sa prezliecť sa a chytiť koč, ktorý privezie na vianočný obed vás a ostatných hostí z Chipstonu.“

„Nebojte sa, zvládnem to.“

„Ako myslíte.“ Vtom si všimla, že ktosi stojí v kuchynských dverách a zúrivo máva utierkou. „Ach, dajaká menšia nepredvídaná záležitosť. Ospravedlňte ma, pán Canning. Uvidíme sa neskôr. Teším sa.“

Uhliar bez slova odkráčal k pivnici.

Eleanor pokrútila hlavou a premýšľala, či urobila dobre, keď ho pozvala na vianočný obed. Canning totiž dodával uhlie do Henley Hall už dávno predtým, než začiatkom tohto roka zdedila panstvo po svojom strýkovi. Navyše kedysi, prv než sa presťahoval do Chipstonu, býval v Little Buckforde, takže sa jej videlo neslušné, aby nebol medzi pozvanými. *Nezabúdaj, Ellie, čo ti mama vždy kládla na srdce: v každom človeku máš hľadať to dobré.*

Zo zamyslenia ju vyrušila gazdiná, ktorá jej znovu zamávala od dvier. Náhlila sa k nej. „Niečo sa stalo, pani Buttersová?“

„Prepáčte, mylady, nechcela som vás vyrušiť, ale čas hrá proti nám a ešte treba pár vecí dotiahnuť. Nemôžem nájsť pána Clifforda a on si potrpí, aby všetko fungovalo ako hodinky. A Trotterske, chcem povedať pani Trotmanovej, tečú nervy.“

Eleanor tľapla rukami. „Nech už to je čokoľvek, zvládneme to. Podte.“

Keď Eleanor vyriešila asi poltucta drobných problémov, chvatne uviazala poslednú mašľu na venci, čo visel na vchodových dverách. Bola to ďalšia tradícia, ktorú v Henley Hall dodržiavali: každý niečím prispel k výzdobe, čo vítala návštevníkov v tomto sviatočnom období. Všetci to pokladali za veľmi výnimočnú príležitosť. Eleanor práve naprávala tú najväčšiu mašľu, keď sa objavil uhliar Canning na voze s uhlím.

„Vďaka, že rozvážate uhlie aj na Štedrý deň, veľmi si to vážim,“ Eleanor skúsila ešte raz nadviazať rozhovor. „Uvidíme sa pri obede, však?“

Keď sa nedočkala odpovede, opäť sa sústredila na mašľu. *Predsa si mu nepovedala nič zlé, Ellie. Tak ho jednoducho ignoruj a dokonči zdobenie toho venca.*

Vtom začula, že uhliar zoskočil z kozlíka. „Lady Swiftová?“

„Prosím?“ Prekvapene sa obrátila.

Canning si zložil čiapku. Dosiaľ ho nikdy nevidela takého nervózneho. „Ja len... chcem sa poďakovať... Za pozvanie... Na obed,“ dodal, akoby jej to trochu pomalšie páliło.

Keby Eleanor mala poruke stoličku, asi by sa na ňu po jeho poďakovaní zviezla.

„Isteže. Potešenie je na mojej strane.“

Uhliar pozrel na svoju čiapku a vzápätí uprel prenikavé modré oči kamsi ponad jej ľavé plece. „Viete, vy nie ste ako to ostatné nóbl panstvo, kam vozím uhlie.“

„Nuž, možno nie,“ vzdychla Eleanor a už nevedno po koľký raz si v duchu kládla otázku, prečo súčasťou nedávno zdedeného Henley Hall nebola aj príručka, čo sa očakáva od jeho novej majiteľky.

„Nechcel som byť neslušný. Ani vás uraziť. Váš strýko bol taký istý.“

„Nič sa nestalo. Vlastne to beriem ako kompliment.“

Canning si prešiel rukou po brade a odhalil modrý vytetovaný kompas na krku, ktorý mu siahla až po košeľu bez goliera a mizol pod ňou. „Keď priveziem uhlie fajnovým ľuďom, väčšinou sa tvária, že som vzduch.“ Natiahol ruku a ukázal poza jej chrbát na Henley Hall. „Aj v domoch oveľa menej nóbl ako je tento váš.“ Tvár mu potemnela. „Všimnú si ma len vtedy, keď sa nejaký nadutý sluha napaprčí a začne frflať, že som niekde na dlážke nechal, prepytujem, poondiatu čiernu šmuhu od baganče.“ Šibol očami po Eleanor, no vzápätí odvrátil pohľad. „Prepácte mi to slovo, mylady.“

Eleanor pokrčila plecami. „Zdá sa mi takmer nemožné, aby ste si robili svoju prácu a nezanechali po nej nejaké...“ Eleanor sa odmlčala. *Veď vidíš, že tá nepočúva, Ellie. Úprimne, prečo si si vôbec myslela, že...*

Z úvah ju vytrhol pohľad na uhliarovu tvár náhle stiahnutú do nahnevanej grimasy. „Viete, čo hovoria? V tomto ročnom období, keď driem ako kôň?“ Ukázal na ňu začierneným prstom.